

LES VLKODLAKŮ

Třebaže nebylo nic vidět, Erik s Becky jako by se zničehonic ocitli u zdi. U neviditelné zdi, která však byla pořádně tlustá.

Oba polkli a vzali do hrsti všechnu odvahu, zmobili-zovali v sobě veškeré síly. Chtěli se dostat z lesa pryč, zpět do bezpečí stanů.

Udělalí krok dopředu, ale vzápětí vyděšeně ucukli. Za stromy se něco pohnulo! Byly tam jakési postavy, které však nedokázali blíže rozeznat.

Děti se znovu pokusily utéci, ale vtom se zpoza neda-lekého keře vynořily tři další stíny, které jim zastoupily cestu.

„My víme, ž... že... že jste t... to vy,“ koktala Becky.

„Jste Lisa... a Britta... a Karen, že jo?“

Žádná odpověď. Jen výhružné mlčení.

Becky s Erikem se strachy trásli po celém těle. Vyděše-

ně klopýtali několik kroků dozadu. Stíny za nimi nešly, ale ani nezmizely.

Dvojice přátel couvala pořád dál, až náhle zády naražila na něco velkého, ale nepřiliš pevného a tvrdého. Polekaně se přikrčili, jako by se báli, že dostanou ránu. Když se však nic nestalo, pomalu otočili hlavu, aby si překážku prohlédli.

Skrze stromy k nim pronikalo měsíční světlo a osvětlovalo postavu za nimi jako divadelní reflektory.

Byl to tvor s lidskýma rukama a nohama, který měl na sobě jenom roztrhané kalhoty.

Erik vytřeštěnýma očima sledoval kudrnaté chlupy, které tomu tvorovi rostly z kůže a na hřbetech rukou a paží tvořily hustou srst.

Nahá ramena se leskla žlutě, skoro až do zelena, a na vrásčitém, zjizveném krku seděla hlava s vlčími rysy. Měl velkou tlamu a v ní krvavě rudé zuby. Tváře byly porostlé hustými chlupy a huňaté obočí dočista srostlé. Oči měl tvor hluboce zapadlé a jako by mu žhnuly.

Uši byly posazené poměrně dost vzadu a špičaté.

I na hlavě tvořily chlupy hustou, zcuchanou srst. Vlčí muž hlasitě zamručel, přerývaně oddechoval a výhružně zvedl pracky. Erik a Becky s odporem pozorovali podlouhlé špičaté nehty podlité krví a příliš dlouhý prostředník, který vypadal jako obří dráp.

Vlkodlak zavyl a popadl obě děti za bundy. Zvedl je do vzduchu, jako by docela nic nevážily, a dal se i se svou kořistí do běhu.

Děs Erika zprvu úplně ochromil. Postupem času se jim oběma však vrátily síly a oni začali ze všech sil ječet a kopat.

Ze všech stran se hned přihnali další vlkodlaci a zacpali jim ústa. Erik z jejich tělesného pachu málem omdlel. Cítil v něm zatuchlinu, hlínu, zetlelé rostliny a kuličky proti molům.

Stromy, keře, měsíc, nebe, lesní půda, všechno jako by se najednou změnilo.

V uších mu hučelo a vytí vlkodlaků znělo jako nějaké děsivé zaklínadlo.

Jejich kroky mu připomínaly zvuk bubnů, jejich sípavý dech šumění deště.

Děsy noci obklopovaly mladého detektiva jako plášť, který se postupně měnil ve svěrací kazajku, z níž se nedalo uniknout.

Jen jedinkrát sklouzla Erikovi na okamžik z tlamy vlkodlakova tlapa a on mohl zavolat Becky. Nedostal však žádnou odpověď.

Vlkodlaci odnášeli svoje zajatce stále hlouběji do lesa. Co s nimi asi chtěli udělat?

Erikovo tělo náhle opustily všechny síly a on upadl do bezvědomí plného nočních můr a strašidelných snů. Když se probрал, hořel vedle něj oheň. Cítil sálající horko a vnímal mihotání plamenů.

Otočil hlavu a spatřil na opačné straně ohniště ležet Becky. Byla ještě stále v bezvědomí.

Chlapec se pokusil napřímit, ale hrud' i kotníky měl omotané provazy. Dokázal jenom nadzvednout hlavu a na okamžik spatřil bytosti, které se usadily před ním.

Byly to tytéž stíny, které viděli předtím, a ti samí vlkodlaci. Nespouštěli z Erika a Becky oči a olizovali si přitom rudé zuby. Tiše spolu hovořili a přitom divoce mávali chlupatýma rukama. Erik neslyšel, co říkají, podle všeho ale byli nesmírně rozrušení.

Náhle se mezi ostatními protlačil obzvlášť silný vlkodlak a přešel pohledem z Becky na Erika a z Erika

na Becky. V rukou držel dřevěnou misku a pomalu se blížil k ohni.

Nad tábořištěm svítil jasný, téměř kulatý měsíc. Vlkodlak s miskou zvedl hlavu a vyrazil ze sebe dlouhé, protáhlé zavytí. Měla to být obžaloba? Měla to být prosba? Nebo snad někoho přivolával?

„Ne... prosím... prosím, pusťte mě! Prosím!“ žadonil Erik a snažil se vymanit ze sevření tlustých provazů. Avšak lana přidržovaly u země dřevěné oštěpy a nepovolila ani o milimetr.

K vytí se nyní přidali i ostatní vlkodlaci. Děsivá melodie Erika bolela v uších a zavrtávala se mu do hlavy jako šíp.

„Ne... nechte toho... prosím! Ne... neeeeeeeeeeeee!“ ječel Erik zoufale.

V tom okamžiku vysypal vlčí muž obsah misky do ohně. Ozvalo se hlasité praskání a z plamenů se začaly valit mohutné oblaky dýmu. Zvedla se směsice všech možných pachů – sladkých, květinových, zemitých, hořkých, pronikavých a bodavých, a zahalila Erikovu hlavu. Zprvu se snažil zadržovat dech a kouř nevdechovat. Dlouho to ale nevydržel. Kouř nepřestával stoupat k nebi a on už nedýchal tak dlouho, že mu před očima tančily bílé tečky.

Nakonec zalapal po dechu a dostal tak do plic pořádnou dávku podivného dýmu.

Nad sebou viděl bílý měsíc a siluetu vlkodlaka. Jeho vytí mu zaplnilo hlavu i celé tělo. Stále sílilo a z vteřiny na vteřinu burácelo víc. Nakonec se vystupňo-

valo až k nesnesení a Erik měl pocit, že ho kdosi trhá na kusy.

Shora se na něj snesla jakási měkká černá hmota a on ztratil vědomí.

Když se probudil, zjistil, že se může posadit a volně pohybovat. Bylo už světlo a ptáci zpívali ze všech sil. Erik se rozhlédl kolem sebe a už vůbec ničemu nerozuměl. Jak je tohle možné?